

Bemærkninger: Sidste tango i Paris

Det skal drøftes, om V forsøger at begå voldtægt efter § 216, stk. 1, over for K, hvad der er tilstrækkelige holdepunkter for at konkludere. Det skal indledningsvis bemærkes, at K's spark er omfattet af § 244, stk. 1, mens slaget med askebægeret bør henføres til § 245, stk. 1. Det er efter omstændighederne ikke en fejl at drøfte § 246, men bestemmelsen bør afvises pga. manglende uagtsomhed, jf. herved § 20. Men det afgørende er dernæst en drøftelse af § 13: K handler efter omstændighederne klart i nødværge, jf. § 13, stk. 1, for så vidt angår sparket, hvorimod det skal drøftes, om stk. 1 også rækker til slaget med askebægeret. Det er mest nærliggende at lade slaget være straffrit efter § 13, stk. 2.

K har ikke forsæt til at hensætte V i en hjælpeløs tilstand, ligesom nødværgesituationen under alle omstændigheder gør § 250, 1. led, uanvendelig. Det bør drøftes, om § 250, 2. led, finder anvendelse, men efter omstændighederne kunstigt at anskue situationen sådan, at der er etableret et varetægtsforhold. Mest nærliggende er det derfor at henføre forholdet under § 253, stk. 1 (der kan argumenteres både for nr. 1 og 2), men K har – pga. S' mellemkomst – grund til at tro, at der vil blive ringet efter hjælp og derfor ej forsæt. Til gengæld skal S straffes efter § 253 for at forlade V uden at ringe efter hjælp.

V har begået mandatsvig efter § 280 (rettelig nok nr. 2), jf. § 285, stk. 1, ved at lade firmakontoen betale for hans og S' private elskovsture. Det er efter nyere praksis ikke en fejl i stedet at henføre overførslen under § 279 a, men det bør i så fald samtidig drøftes, om det også er retvisende i en situation, der som her umiddelbart falder inden for kerneområdet af § 280, sml. herved Komm. Spec. del, s. 700. Det er en fejl at henvise til § 278, stk. 1, nr. 3, da midlerne på firmakontoen ikke er betroet V. Umiddelbart er kun den seneste tur ikke forældet, jf. § 93, stk. 1, nr. 2, men det skal drøftes, om der foreligger fortsat forbrydelse. Der er dog næppe tilstrækkeligt grundlag herfor, navnlig fordi der går et år mellem turene. Det er også muligt at argumentere for, at turene samlet set er omfattet af § 286, stk. 2. Denne argumentation skal i givet fald dels inddrage rejsernes samlede værdi, dels den typemæssige sammenhæng herimellem.

S har ingen viden om den uretmæssige betaling af den første weekendtur, men nok de øvrige. Det skal for disse ture drøftes, om der foreligger medvirken til mandatsvig (alternativt § 279 a) eller hæleri. Formentlig er sidstnævnte mest træffende. Ligeledes er det her kun strafansvaret for Paris-turen, der ikke er forældet. Studerende, der ovenfor har henvist til § 286, stk. 2, bør anføre, at der allerede pga. den lavere samlede værdi næppe er grundlag herfor for så vidt angår S.

S kan straffes for forsøg på overtrædelse af § 245, stk. 1, jf. U 2011.1322 H, for så vidt angår kastet med glasset mod V's hoved. Dansk jurisdiktion efter § 7, stk. 1, nr. 1 (krav om dobbelt strafbarhed må selvsagt anses for opfyldt). Forholdet er ikke forældet, jf. § 93, stk. 1, nr. 3. Jurisdiktion kan også støttes på § 7, stk. 1, nr. 2, litra b.

Det skal drøftes, om V handler i nødværge. Tvivlsomt da S' angreb er afsluttet. Han kan derfor straffes efter § 244 for lussingen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1. Forholdet er ikke forældet, jf. § 93, stk. 1, nr. 2. Formelt er der tale om frihedsberøvelse efter § 261, stk. 1. Den fornemme besvarelse inddrager de atypiske omstændigheder i den tumultariske situation, hvor S alene hensættes på toilettet i nogle timer, for at hun kan falde ned. Dette kunne tale for materiel atypicitet, om end princippet anvendelse muligvis er for vidtgående her.

Afsendelse af en mail i Vinsteens navn fra dennes Outlook-konto er dokumentfalsk efter § 171. Det er muligt at argumentere for, at der alene foreligger forsøg. Den uberettigede brug af Vinsteens MitId er omfattet af § 279 a.

Bemærkninger: All in

Idet Anders bruger arbejdsgiverens (kommunens) benzinkort, uden tjenestelig anledning eller arbejdsgiverens samtykke, begår han objektivt set databedrageri efter straffelovens § 279 a, sml. U 2014.1688. Mandatsvig efter § 280 kan tillige overvejes, men bør ikke anvendes, idet den er subsidiær. Det er forkert at benytte § 278. Når den studerende frem til, at der er tale om tyveri efter § 276, må dette ligeledes anses som en fejl. På trods af den beskedne vinding bør forholdet ikke henføres under § 287, idet der er tale om et misbrug af arbejdsgiverens benzinkort, hvilket kan sammenlignes med tyveri i plads.

Jens medvirker objektivt set hertil ved dåd, jf. § 23, stk. 1, idet han rækker Anders benzinkortet. Der er dog *dels* tale om en bagatelagtig handling, og *dels* er der intet, der indikerer, at Jens skulle have forset hertil. Efter oplysningerne i teksten hæfter han sig således ikke ved, at der er tale om et kommunalt benzinkort.

Anders begår objektivt set bedrageri ved at ændre på sit spillekort, idet Silas bringes i en vildfarelse omkring vilkårene for spillet, og dette medfører et formuetab.

Det bør overvejes, hvorvidt Jens medvirker til bedrageriet, idet han ved, at Anders har en ”idiotsikker plan”, ligesom han taler Silas fra at se til Anders. *Der forudsættes en diskussion af de lavere forsætsgrader.*

Måtte en studerende konstatere, at der foreligger dokumentfalsk efter straffelovens § 171, stk. 1, jf. § 172, stk. 1, idet Anders ændrer kulør på sit kort, må dette betragtes som en grov fejl.

Silas begår objektivt set vold ved at kaste telefonen i hovedet på Anders. Hvorvidt forholdet skal henføres under § 244 og § 245 skal drøftes, sml. TfK 2022.452, der henfører et sådant under § 244 og TfK 2018.579, der henfører det under § 245, idet forurettede blev ramt i øjet og pådrog sig en skade. Skadens omfang i opgaven er konkret en bule, hvilket taler i retning af § 244. Argumentationen er afgørende.

Silas begår ligeledes hærværk efter straffelovens § 291, stk. 1, idet han kaster med Jens’ telefon. Værdien af telefonen er ikke oplyst, men hærværket må henset til genstandens karakter henføres under § 291, stk. 1. Forsættet skal drøftes, ligesom reglen om påtalebegæring i § 305 skal nævnes.

Idet Jens truer med at afsløre Anders’ ”numre”, begår han afpresning efter § 281, nr. 2, idet pressionsmidlet er at åbenbare Anders’ strafbare forhold. Henfører den studerende fejlagtigt forholdet under nr. 1, må dette anses for en fejl, idet Jens nok henviser til den af Silas udøvede vold, men han truer med at åbenbare et strafbart forhold i form af bedrageriet. Det skal ligeledes diskuteres, hvorvidt det er tilbørligt begrundet. Hertil må der svares benægtende. Såfremt den studerende oven for har lagt til grund, at J har medvirket til bedrageriet, kan der imidlertid ikke straffes ud fra betragtninger om dobbelt berigelse. Det er endelig også muligt at argumentere for, at truslen er for subtil til at være strafbar. Hæleri kan i så fald overvejes, såfremt den studerende ikke

har anset J for medvirkende til bedrageriet. Det afgørende er under alle omstændigheder, at den studerende forholder sig retligt kvalificeret til episoden og ikke blot forbigår den.

Anders afgiver urigtige oplysninger til en offentlig myndighed med forsæt til, at Jens derved bliver sigtet for en strafbar handling. Forholdet er omfattet af § 164, stk. 1.

Ad ransagningen: Der er tale om en kategori 1-ransagning. RPL § 793, stk. 1 og betingelserne i RPL § 794, stk. 1 og 2, skal gennemgås. Det skal ligeledes bemærkes, at det som udgangspunkt forudsætter rettens kendelse, jf. RPL § 796, stk. 2. Det skal overvejes, hvorvidt øjemedet ville forspildes, såfremt Peter måtte afvente rettens kendelse. Hertil må der formentligt svares bekræftende.